

[Erhard Jakobsen.]

at sådan ligger det. Man har diskuteret 16. alm. vurdering, som om at hvis folketinget ikke gør noget, så sker der automatisk en stigning i lejeværdien af egen bolig i forbindelse med 16. alm. vurdering. Det gør der ikke. Ligningslovens ord er ganske klare i den henseende. Der står ganske klart og tydeligt – vistnok i den sidste af de nye paragraffer, vi fik ind – at for alle de ikke under a, c, d osv. nævnte ejendomme, og det er dem, der er handlet med og forskellige andre sære ting, gælder 2. pct. af den forhøjede ejendomsværdi, og den forhøjede ejendomsværdi er et andet sted i loven defineret sådan: det er 15. alm. vurdering plus 15 pct. i 1975, 25 pct. i 1976 og 35 pct. i 1977.

Jeg må gøre tingets medlemmer opmærksomme på – og jeg håber på at kunne få ministerens bekræftelse derpå – at indtil videre ligger 1977-lejeværdien fast. Den kan der ikke piller ved, før der her i folketinget vedtages nye lovbestemmelser. Det vil ifølge handelsministerens udtalelser sige, at så har CD veto, hvis man vil ændre noget ved dette, og jeg kan love for, at det veto skal blive brugt. Der bliver ikke én øre i forhøjelse af parcelhusejernes udgifter, i hvert fald ikke før udløbet af augustforliget i 1979. Hvad der så skal ske, kan jeg selvfølgelig ikke give nogen løfter om, men det kommer ikke til at ske på denne side af den 1. april 1979. Så meget ring i næsen har de andre deltagere i augustforliget.

Når jeg så stærkt går imod dette med at pålægge parcelhusejerne øgede udgifter, så er det ikke et klassespørgsmål eller et velhaverspørgsmål. Det er det fortvivlede ved den diskussion, og det vil jeg benytte lejligheden til at få gjort op med, for også avisernes debat viser, at det er nødvendigt. Jeg tror sågar, jeg har hørt en minister sige: når lønmodtagerne skal yde noget, så skal parcelhusejerne også yde noget. Hvad er det for noget vrøvl? Lønmodtagerne er da parcelhusejerne, og parcelhusejerne er da lønmodtagerne. Det er den ene falske problemstilling.

Den anden falske problemstilling er lejer og ejer. Man kræver ligestilling mellem lejere og ejere. All right, lad os så blive i klassekampfilosofien. Hvis ejere og lejere skal stå som modparter, så må det da være den ejer, der lejer noget ud til andre og får indtægt ved det. Det kan da aldrig være den mand, der ejer sit eget hus og blot lejer ud til sig selv. Han kan

da aldrig indgå som begrebet »ejer« i denne forbindelse.

Det er ikke sådan, at parcelhusejerne er vel-signet med nogle helt vidunderlige store fordele og lejerne slet ingen. Jeg vil tro, at hvis man gør det op, så er der lige så mange lejere, der har fordel af lejeloven fra 1937 med ændringer, som der er parcelhusejere, der har fordele af rentefradragsretten. Lad os prøve at tænke os en lejer i en ganske almindelig ældre lejlighed, der i dag koster f. eks. 800 kr. for en 4 værel-sers lejlighed. Hvis lejen var fri, så røg den vel ikke op til de 3.000 kr., som sådan en lejligh-ed koster i det nye byggeri, men den røg i hvert fald op mindst på det dobbelte, nemlig 1.600 kr. Den lejer, der ikke betaler 1.600 kr. om måneden, men 800 kr. om måneden, han sparer ikke, som man overfladisk ville tro, 800 kr., nej, han sparer 2.000 kr. om måneden. Han skulle nemlig ud at tjene 2.000 kr. og be-tale 1.200 kr. i skat, før han var i stand til at klare 800 kr. ekstra i husleje. Det vil sige, at hans reelle fordel er 24.000 kr. om året. Det er mere, end langt, langt hovedparten af parcel-husejerne kan knibe ud af fordel.

Jeg skal minde om, hvis lejeværdien fik lov at stige, så er jeg sikker på, at tæt op imod 300.000 parcelhusejere, fortrinsvis ældre, ville komme i den situation, at de ikke fik en skatte-lettelse, et rentefradrag, nej, de fik i stedet for et tillæg til deres indkomst, idet deres ejendom nemlig giver overskud, fordi lejeværdien af egen bolig overstiger standardfradraget, ejendoms-skatterne, som de dog i øvrigt skal betale, før de kan trække dem fra, og så derefter de få, få renter, de betaler, fordi de ikke har råd til at have store lån og dermed store renteudgifter. Det er helt uforvarligt i den situation at ud-sætte mange hundrede tusinde mennesker for noget sådant. Og grotesk bliver det jo, hvis man i en situation, hvor et om end knebent flertal, så dog i hvert fald et flertal, er enedes om en lovgivning, der har til hovedformål at holde indtægter og udgifter nede, ville lade det eksplodere specielt over parcelhusejerne, hvad enten man så kalder det det ene eller det andet. Om man kalder det kapitalvindings-afgift, eller man kalder det noget andet, er lige-gyldigt. Det er nogle bestemte mennesker, man vil ramme; det vil naturligvis indvirke på de økonomiske forhold i det hele taget.

Det er på den baggrund, centrum-demokra-terne med næb og kløer, og dermed også den